TREKLØVER-GILWELL-MYSTERIET

Patruljen Due på Trekløver-Gilwell 2012/2013. Fra venstre: Silje Høysæter, Vidar Nergård, Jesper Wøhlk Bøttcher, Beate K. Andreassen, Anne Bagge-Skarheim og Arne Nørstebø (fremst).

Etter noen år i speideren har hvermannsen rukket å notere seg fenomenet der ute: De rosa skjerfene, pent dandert med noe så uforståelig som et skotsk tartan og de frarøvede treperlene til en stakkars afrikansk zulu-høvding – nemlig Trekløver-Gilwell-lederne.

{Tekst: Silje Høysæter • Foto: Vidar Nergård}

Men hvorfor kan ingen fortelle hva Trekløver-Gilwell (TG) *er*? For man kan jo i blant undres: Er det en forening for gubbeveldeeliten i speiderforbundet? En syklubb for sokkestrikkende og kaffedrikkende speiderbestemødre? En lederkvern som sørger for at speiderlederen kommer ut igjen på andre siden godt ispedd riktig begrepsapparat og korrekte holdninger?

I min søken etter å avdekke dette Trekløver-Gilwell-mysteriet, samt å bli en bedre speiderleder (som jo er det eneste jeg klarte å avsløre om TG i forkant), dro jeg i sommer tilbake til speidingens vugge – Brownsea Island, og Trekløver-Gilwellkurs i regi av Norges speiderforbund. Det hele startet på kaien i Pool, hvor speiderskjortekledde kursdeltakere fylte fergen til Brownsea med seg selv, et aldri så lite lass forventninger og små fjell av bagasje. Reint fysisk, men også i den mer overførte betydningen, antar jeg.

En reise var begynt fikk vi vite, idet 28 frittenkende speiderledere fusjonerte i fem patruljer. Kvernen er i gang, tenkte jeg. Det er tross alt en kjensgjerning at den gjennomsnittlige speiderlederen vet hvordan man setter opp en leir, hvordan konseptet patrulje fungerer og leir skal driftes. Like fullt er det en kjensgjerning at dette er speiderlederens egne metoder, og at alle andres metoder fungerer middelmådig til sammenligning.

Mye kan skje i en patrulje på en uke, og enda mer skjer antakelig i en patrulje godt bevandrede speiderledere av overnevnte type. Man gjør en liten tidsreise og er tilbake som patruljebarn, patruljefører og assistent, leter etter bortkomne patruljemedlemmer, småløper til økter, ler og tøyser med hverandre, og får hodet stappet fullt av læring. «Måker», «stiger», «slanger» og «vinduer» sniker seg inn i hjernebarken, mens dagen i det fulle og hele ligger i stabens kyndige hender. Herlig befriende for noen – en stor utfordring for andre.

Likevel er det ikke selve øktene som er det viktigste på kurset, men diskusjonene, relasjonene og prosessene i patruljen, og derfor etter hvert – prosessene inne i eget hode. Det er noe som heter at «Det finnes to typer kursdeltakere - de som tar kurs og de som deltar på kurs». Trekløver-Gilwell-treningen er helt klart et kurs for dem som ***deltar***. For her gjelder uten unntak matematikkens regler: Den som ganger med null på den ene siden, får også null på den andre siden av.

En slik matematisk filosofi tilsier også at man legger seg litt på den berømte hoggestabben for å få utbytte av kurset. Gjennom diskusjoner og tilbakemeldinger lærer man både seg selv og andre bedre å kjenne. Trekløver-Gilwell-kurs er en reise sies det, og fordi den skjer patruljevis og også enkeltvis, er det umulig å peke ut på kartet hvor veien går. Kanskje er det også derfor det er så vanskelig å forklare hva TG egentlig er. Likevel prøver jeg meg på følgende oppsummering: Lære, prøve, feile. Reflektere, kanskje i blant til og med konkludere. I felleskap – og helt mutters alene. Så enkelt, og så vanskelig er Trekløver-Gilwell-mysteriet. Et kurs hvor øktene blir en bisetning, og den gode samtalen ut i sene nattetimer er den som setter spor for fremtiden.